

273.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 30 marca 1923 r.

w celu wykonania rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 marca 1923 r. w przedmiocie podwyższenia akcyzy od zapalek na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

Na mocy § 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 marca 1923 r. w przedmiocie podwyższenia akcyzy od zapalek (Dz. U. R. P. № 36 poz. 238) zarządza się co następuje:

§ 1. Cena sprzedażna opasek podatkowych na zapalki, łącznie z kosztami ich sporządzenia, wynosi 81.000 mk. pol. za 1.000 sztuk z czego przypada na podatek (akcyzę) 80.000 mk. pol., a na zwrot kosztów sporządzenia opasek 1.000 mk. pol.

§ 2. Każde pudełko, zawierające nie więcej, jak 60 sztuk zapalek, musi być oklejone jedną opaską podatkową za 80 mk. pol. Wyjątek stanowią książeczki z zapalkami, zawierające conajwyżej 25 zapalek, które mogą być po dwie sztuki oklejone jedną opaską podatkową za 80 mk. pol.

Opaski podatkowe muszą być w ten sposób naklejane, aby przy otwieraniu pudełka względnie książeczki, musiały ulec zniszczeniu t. j. przedarcie.

§ 3. Dodatkowemu podatkowi od zapalek podlegają zapasy przekraczające ilość 500 pudełek normalnych (o zawartości nie więcej, jak 60 zapalek) względnie przekraczające 1.000 książeczek o zawartości conajwyżej po 25 zapalek.

Kto zatem w dniu wejścia w życie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 36 poz. 238) posiada zapas zapalek, przekraczający powyższe ilości, obowiązany jest w ciągu dni trzech zgłosić ten zapas do dodatkowego opodatkowania:

- a) na obszarze b. zaboru austriackiego w najbliższym dziale kontroli skarbowej,
- b) na obszarze b. zaboru rosyjskiego u inspektora kontroli skarbowej, wreszcie
- c) na obszarze b. zaboru pruskiego w kontroli skarbowej.

Zgłoszenie należy uiścić w 3 egzemplarzach, podając w nim ilość pudełek względnie książeczek podlegających dodatkowemu opodatkowaniu, dokładne miejsce przechowania tychże, imię, nazwisko i miejsce zgłoszenia posiadacza zapalek.

§ 4. Organ skarbowy wciąga przyjęte zgłoszenie do założonego na ten cel zapisku, oblicza przypadający dodatkowy podatek, wpisuje we wszystkich trzech egzemplarzach zgłoszenia numer bieżący zapisku, dzień i miesiąc zgłoszenia zapasu zapalek, kwotę przypadającego dodatkowego podatku, tudzież kasę skarbową, w której tenże podatek ma być zapłacony, poczem zwraca jeden egzemplarz zgłaszającemu zapas, drugi przesyła właściwej kasie skarbowej, a trzeci przedkłada po zamknięciu zapisku w drodze służbowej właściwemu urzędowi akcyz i monopoli (dyrekcji okręgu skarbowego) po uwidocznieniu w nim

dokładnej daty i kwoty zapłaconego podatku celem przesłania go do izby skarbowej (wydziału skarbowego). Organ skarbowy ma prawo sprawdzić na miejscu, czy szczegóły podane w zgłoszeniu są zgodne z prawdą.

§ 5. Zgłaszający obowiązany jest zapłacić przypadający dodatkowy podatek w kasie skarbowej w ciągu 3 dni licząc od dnia doręczenia wymiaru. Urzędy skarbowe akcyz i monopoli (dyrekcje okręgu skarbowego) uprawnione są do odroczenia na przeciąg 30 dni zapłaty dodatkowego podatku w razie okoliczności wyjątkowo na uwzględnienie zasługujących. W tym wypadku jednak zapasy zapalek muszą być wzięte pod zamknięcie urzędowe aż do chwili zapłacenia podatku.

Niezapłacony w terminie podatek należy ściągnąć w drodze przymusowej w sposób przepisany dla podatków bezpośrednich i to wraz z kosztami i odsetkami zwłoki obliczonymi po 1% miesięcznie, licząc od dnia płatności.

§ 6. Dodatkowe opodatkowanie zapasów odbywa się bez naklejania na pudełka dodatkowej opaski podatkowej.

§ 7. Wytwórcy zapalek obowiązani są cały zapas opasek podatkowych, zakupionych po dotychczas obowiązujących niższych cenach przedłożyć wraz z konsygnacją właściwej kasie skarbowej do dodatkowego ostemplowania pieczęcią urzędową i zapłacić różnicę między dotychczasową, a obecną ceną sprzedażną, a kwit otrzymany dołączyć do rachunku opasek podatkowych.

Kasy skarbowe obowiązane są zapisać pobrany dodatkowy podatek w rejestrze dodatkowych opłat od zapalek, odnośną konsygnację dołączyć do rejestru i wydać pokwitowanie z odbioru wraz z prestemplowanymi opaskami podatkowymi.

Kasy skarbowe, którym powierzono sprzedaż opasek podatkowych, powinny wydawać takowe na przyszłość po nowych cenach.

§ 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia wejścia w życie powołanego na wstępie rozporządzenia Rady Ministrów.

Minister Skarbu: *W. Grabski*

274.

Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu

z dnia 31 marca 1923 r.

w sprawie osobnych ulg celnych dla górnośląskiej części województwa śląskiego.

Na podstawie uchwały Sejmu Ustawodawczego z dnia 1 sierpnia 1919 r. i uchwały Rady Ministrów z dn. 26 maja 1919 r. oraz art. 4 ustawy z dnia 16 czerwca 1922 r. o rozciągnięciu na ziemie górnośląskie województwa śląskiego Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej i niektórych innych ustaw oraz

w przedmiocie zmian w ustawodawstwie na tych ziemiach obowiązującym (Dz. U. R. P. z 1922 r. № 46, poz. 388) zarządza się co następuje:

§ 1. Termin zwolnienia od cła, ustanowiony dla niektórych towarów na dzień 14 kwietnia 1923 r. w § 1 rozporządzenia z dnia 2 stycznia 1923 roku w sprawie osobnych ulg celnych dla górnośląskiej części województwa śląskiego (Dz. U. R. P. № 6, poz. 40), przedłuża się do dnia 30 czerwca 1923 r. włącznie.

§ 2. Termin upoważnienia, zawartego w § 5 rozporządzenia z dnia 2 stycznia 1923 r. w sprawie osobnych ulg celnych dla górnośląskiej części województwa śląskiego (Dz. U. R. P. № 6, poz. 40), a dotyczącego zwalniania od cła wymienionych w § 5 rzeczonych rozporządzenia towarów, przedłuża się, z wyjątkiem piwa, do dnia 31 lipca 1923 r. włącznie.

Upoważnienie do zwalniania od cła piwa (poz. taryfy celnej 29) wygasa zgodnie z § 5 rozporządzenia z dnia 2 stycznia 1923 r.

§ 3. Termin upoważnienia, zawartego w rozporządzeniu Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 7 października 1922 r. w sprawie czasowego zwolnienia od cła artykułów lekarskich na potrzeby górnośląskiej części województwa śląskiego (Dz. U. R. P. z 1922 r. № 92, poz. 861), przedłużony w § 6 rozporządzenia z dnia 2 stycznia 1923 r. do dnia 31 marca 1923 r. włącznie, przedłuża się do dnia 30 czerwca 1923 r. włącznie.

Minister Skarbu: *W. Grabski*

Minister Przemysłu i Handlu: *Stefan Ossowski*

275.

Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości

z dnia 31 marca 1923 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu o opłatach za doręczanie wezwań i zawiadomień na obszarze b. zaboru rosyjskiego.

Na zasadzie art. 6 ustawy z dnia 17 grudnia 1921 r. zmieniającej przepisy tymczasowe o kosztach sądowych (Dz. U. R. P. № 106, poz. 770) oraz art. 20¹ tychże przepisów w brzmieniu powyższej ustawy zarządzam w porozumieniu z Ministrem Skarbu co następuje:

§ 1. Opłaty od wezwań, przewidziane w art. 20¹ przepisów tymczasowych o kosztach sądowych w brzmieniu ustawy z dnia 17 grudnia 1921 r. (Dz. U. R. P. № 106, poz. 770), pobiera wyłącznie sąd, w któ-

rym toczy się sprawa i zapisuje je na rzecz Skarbu Państwa w budżecie wymiaru sprawiedliwości.

§ 2. W razie potrzeby doręczenia wezwania w innym okręgu sądowym, sąd, w którym toczy się sprawa, przesyłając sprawę do innego sądu (art. 6 dekretu z dnia 18 lutego 1918 r.—Dz. P. P. P. z 1918 r. № 5 poz. 9) winien uprzednio pobrać opłaty od wezwań i zawiadomić sąd wezwany o ilości pobranych opłat. Gotówki tej nie odsyła się sądowi wezwanemu o doręczenie.

§ 3. Sąd wezwany, przekonawszy się o niedostateczności pobranych opłat, zażąda od sądu, w którym toczy się sprawa, aby pobrał od strony dodatkową sumę opłat należnych za doręczenie.

§ 4. Sąd, zarządzający doręczenie przesłane przez sąd zamiejscowy, nie pobiera z tego tytułu żadnych opłat.

§ 5. Na czas pobierania dodatku drożyznianego woźni przy sądach okręgowych i wyższych otrzymują za każde doręczenie wezwania lub zawiadomienia, dokonane na żądanie strony, 50% z sum uzyskanych z opłat od wezwań. Niezależnie od tego woźni otrzymują odpowiednie wynagrodzenie w wypadku wskazanym w art. 3 dekretu z dnia 16 lutego 1918 r. (Dz. P. P. P. z 1918 r. № 5, poz. 9).

§ 6. Magistraty i wójci gmin otrzymują 25% z sum uzyskanych z opłat od wezwań i zawiadomień, doręczonych za pośrednictwem magistratów i urzędów gminnych, jako wynagrodzenie dla funkcjonariuszów, wykonujących doręczenie w sprawach cywilnych bez względu na to, czy wezwanie lub zawiadomienie pochodzi od sądu okręgowego, czy od sądu pokoju (art. 7 dekretu z dnia 16 lutego 1918 r. w przedmiocie doręczenia wezwań oraz zawiadomień—Dz. P. P. P. № 5, poz. 9).

§ 7. Wynagrodzenie procentowe, o którym mowa w § 5 i 6, sądy wypłacają na podstawie rachunków, przedstawianych przez woźnych względnie magistraty i wójtów gmin, odnośne zaś wydatki zapisują na ciężar budżetu wymiaru sprawiedliwości.

§ 8. Rozporządzenie powyższe uzyskuje moc obowiązującą z dniem 15 kwietnia 1923 r. Jednocześnie uchyla się rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dn. 25 października 1921 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w przedmiocie opłat za doręczanie wezwań i zawiadomień na obszarze b. zaboru rosyjskiego (Dz. U. R. P. 1921 r. № 90, poz. 669).

Minister Sprawiedliwości: *W. Makowski*

Minister Skarbu: *W. Grabski*